

Harry Potter

I ODAJATAJNI

Naslov izvornika
HARRY POTTER AND THE CHAMBER OF SECRETS

Text copyright © 1998 by J.K. Rowling
Original Title: Harry Potter and the Chamber of Secrets
First published in 1998 in the UK by Bloomsbury Publishing Plc

Wizarding World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling. Product artwork © Pottermore Limited.
Wizarding World characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros Ent.
Wizarding World is a trademark of Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.
Copyright za hrvatsko izdanje © Mozaik knjiga, 2023.

Nakladnik
Mozaik knjiga

Za nakladnika
Bojan Vidmar

Urednica programa
Ana Vukasović

Urednik
Vedran Bratušek

Lektor
Jakov Lovrić

Korektorica
Ivana Bačić

Grafički urednik
Marko Katičić

Oblikovanje naslovnice
Marija Morić

Tisak
Denona, Zagreb, ožujak 2023.

ISBN 978-953-14-3410-2

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001163925.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ovoga izdanja ne smije se, ni u cijelosti ni djelomično,
reproducirati, pohraniti ili prenositi ni u kojem elektroničkom obliku, mehaničkim
fotokopiranjem, snimanjem ili drugačije bez vlasnikova prethodnog dopuštenja.

J. K. ROWLING

Harry Potter

I ODAJA TAJNI

S engleskoga prevela
DUBRAVKA PETROVIĆ

 Mozaik knjiga

*Za Seana P. F. Harrisa,
mog vozača za spas u zadnji čas i vjernog
prijatelja čak i u najcrnijim danima.*

SADRŽAJ

PRVO POGLAVLJE

Najgori rođendan + 9

DRUGO POGLAVLJE

Dobbyjevo upozorenje + 18

TREĆE POGLAVLJE

Jazbina + 28

ČETVRTO POGLAVLJE

U Krasopisu i bugaćici + 43

PETO POGLAVLJE

Napadačka vrba + 62

ŠESTO POGLAVLJE

Gilderoy Lockhart + 79

SEDMO POGLAVLJE

Mutnjaci i mračna šaputanja + 94

OSMO POGLAVLJE

Mrtvodanska proslava + 109

DEVETO POGLAVLJE

Zlokobna poruka + 125

DESETO POGLAVLJE
Podivljali maljac + 143
JEDANAESTO POGLAVLJE
Duelantski klub + 160
DVANAESTO POGLAVLJE
Višesokovni napitak + 180
TRINAESTO POGLAVLJE
Najtajniji dnevnik + 199
ČETRINAESTO POGLAVLJE
Cornelius Fudge + 217
PETNAESTO POGLAVLJE
Aragog + 231
ŠESNAESTO POGLAVLJE
Odaja tajni + 246
SEDAMNAESTO POGLAVLJE
Slytherinov nasljednik + 265
OSAMNAESTO POGLAVLJE
Dobbyjeva nagrada + 282
BILJEŠKA O AUTORICI + 295

PRVO POGLAVLJE

NAJGORI ROĐENDAN

Po tko zna koji put, za doručkom u Kalininu prilazu broj četiri izbila je svađa. Gospodina Vernona Dursleyja u ranim jutarnjim satima probudilo je glasno hukanje iz sobe njegova nećaka Harryja.

„Treći put ovog tjedna!“ urlao je s druge strane stola. „Ako ne budeš mogao obuzdati tu sovuljagu, pozdravi se s njom!“

Harry mu je opet pokušao objasniti.

„*Dosadno* joj je“, rekao je. „Navikla je letjeti vani. Kad bih je smio pustiti iz kuće bar noću...“

„Tebi ja izgledam glup?“ zarežao je tetak Vernon, baš u trenutku kad mu se na čupavom brku zanjihao komadić prženog jaja. „Kao da ne znam što će se dogoditi ako je pustiš van.“

Razmijenio je smrknut pogled sa suprugom Petunijom.

Harry je pokušao nastaviti raspravu, ali njegove riječi progutalo je glasno, dugotrajno podrigivanje njihova sina Dudleyja.

„Hoću još špeka.“

„Imaš u tavi, zlato moje“, reče teta Petunija, razdragano gledajući svog glomaznog sina. „Moramo te pošteno uhraniti dok još možemo... nemam baš puno povjerenja u one tvoje školske obroke...“

„Svašta, Petunija, pa *ja* u Smeltingsu nikad nisam bio gladan“, raspoloženo joj odvrati tetak Vernon. „Dudley dobije dovoljno, zar ne, sinko?“

Dudley, koji je bio tako debeo da mu se stražnjica prelijevala preko rubova kuhinjske stolice, samo se zasmijuljio i obratio Harryju.

„Dodaj mi tavu.“

„Zaboravio si čarobne riječi“, razdraženo mu odvrati Harry.

Ta je sasvim obična rečenica imala šokantno djelovanje na ostatak obitelji. Dudley je užasnuto udahnuo i pao sa stolice, tresnuvši tako da je uzdrmao cijelu kuhinju. Gospođa Dursley tiho je vrisnula i prekrila usta rukama. Gospodin Dursley skočio je na noge, nabreklih vena u sljepoočnicama.

„Mislio sam da je zaboravio reći ‘molim te’“, brzo doda Harry. „Nisam ciljao na...“

„A NISAM LI TI REKAO“, zagrmio je njegov tetak, prskajući pljuvačkom cijeli stol, „DA NE IZGOVARAŠ TU RIJEČ NA ‘Č’ U NAŠOJ KUĆI?“

„Ali...“

„KAKO SE USUĐUJEŠ PRIJETITI DUDLEYJU?“ urlao je tetak Vernon, lupajući po stolu stisnutom šakom.

„Samo sam...“

„UPOZORIO SAM TE! NEĆU POD OVIM KROVOM TOLERIRATI NIKAKVE PODSJETNIKE NA TVOJU ABNORMALNOST!“

Harry je pogledao prvo svog zajapurenog tetka, a zatim svoju blijedu tetu, koja je upravo pokušavala podići Dudleyja na noge.

„U redu“, reče Harry, „u redu...“

Tetak Vernon opet sjedne. Dišući kao zapuhani nosorog, motrio je Harryja krajičkom sitnog, oštrog oka.

Sve otkako se Harry vratio kući kako bi tu proveo ljetne praznike, tetak Vernon prema njemu se ponašao kao da je bomba koja bi mogla eksplodirati svaki čas – jer Harry doista *nije* bio normalan dječak. Točnije rečeno, Harry je bio sve, samo ne normalan dječak.

Harry Potter bio je čarobnjak – i to čarobnjak koji je upravo završio prvu godinu školovanja u Školi vješticearenja i čarobnjaštva u Hogwartu. Ako su Dursleyjevi bili ogorčeni što se Harry vratio

provesti praznike kod njih, to je bilo ništa u usporedbi s time kako se osjećao on.

Hogwarts mu je toliko nedostajao da ga je od toga bolio trbuh. Nedostajao mu je dvorac sa svojim tajnim prolazima i duhovima, nedostajala mu je nastava (premda ne i satovi profesora Snapea, koji im je predavao čarobne napitke), pošta koju su dostavljale sove, banketi u Velikoj dvorani, spavanje u krevetu s baldahinom u spavaonici u kuli, posjeti lovočuvaru Hagridu u njegovoj kolibici pokraj Zabranjene šume. Još više od svega toga nedostajao mu je metloboj, najpopularniji sport u čarobnjačkom svijetu (šest visokih vratnica, četiri leteće lopte i četrnaestero igrača na metlama).

Tetak Vernon sve je Harryjeve zbirke čarobnih formula, njegov čarobni štapić, halje, kotlić i luksuznu metlu Nimbus 2000 zaključao u ostavu pod stubama čim je Harry došao kući. Dursleyjevi nisu marili što bi Harry mogao izgubiti mjesto u metlobojskoj ekipi svog doma zato što cijelo ljeto nije trenirao. Dursleyjeve nije zanimalo hoće li se Harry vratiti u školu bez ijedne napisane domaće zadaće. Čarobnjačkim rječnikom rečeno, Dursleyjevi su bili bezjaci (njihovim žilama nije tekla ni kap čarobnjačke krvi) i što se njih ticalo, čarobnjak u obitelji bio je najgora sramota koju su mogli zamisliti. Tetak Vernon pod ključ je stavio čak i Harryjevu sovu Hedvigu, koja nije smjela van iz krletke kako ne bi prenosila poruke nikome u čarobnjačkom svijetu.

Harry ni po čemu nije sličio ostalim članovima svoje obitelji. Tetak Vernon bio je krupan čovjek nepostojećeg vrata i golemih crnih brkova. Teta Petunia bila je koštunjava žena konjskog lica. Dudley je bio plavokos, ružičast i sličan prasetu. Harry je, naprotiv, bio sitan, mršav dječak izrazito zelenih očiju i neposlušne kose crne kao ugljen. Nosio je okrugle naočale, a na čelu je imao tanak ožiljak u obliku munje.

Upravo je zbog tog ožiljka Harry bio tako neobičan, čak i među drugim čarobnjacima. Njegov ožiljak bio je jedina naznaka Harryjeve krajnje zagonetne prošlosti i razloga što su ga prije jedanaest godina ostavili pred vratima obitelji Dursley.

Harry je kao jednogodišnje dijete nekim čudom uspio preživjeti kletvu najvećeg crnog maga svih vremena, lorda Voldemorta, čije se ime većina vještica i čarobnjaka nije usuđivala izgovoriti čak ni danas. Harryjevi roditelji poginuli su u Voldemortovu napadu, ali Harry se izvukao samo s ožiljkom u obliku munje, dok je Voldemort nekako – nikome nije bilo jasno kako – izgubio moć u trenutku kad nije uspio ubiti Harryja.

I tako su Harryja podigli sestra njegove mrtve majke i njezin suprug. Živio je s Dursleyjevima deset godina a da nikad nije shvatio zašto se oko njega stalno zbivaju bizarni događaji niti je ikad posumnjao u tetkovu i tetinu priču da je ožiljak zaradio u prometnoj nesreći u kojoj su mu poginuli roditelji.

A onda, prije točno godinu dana, Harryju je stiglo pismo iz Hogwartisa i on je konačno doznao pravu istinu. Krenuo je u školu za čarobnjake, gdje su on i njegov ožiljak bili slavni... ali školska je godina sad završila pa se vratio Dursleyjevima da s njima provede ljeto, a oni su s njim opet postupali kao da je smrdljivo pseto.

Dursleyjevi se nisu sjetili čak ni da je danas Harryju dvanaesti rođendan. Nije da je Harry imao neka velika očekivanja. Nikad još od njih nije dobio pravi poklon, a kamoli tortu – ali ipak nije mislio da će ga baš ovako ignorirati...

U tom trenutku tetak Vernon važno se nakašljao i rekao: „Dakle, kao što svi znamo, danas je vrlo važan dan.“

Harry je s nevjericom podigao pogled.

„Danas bih lako mogao ugovoriti najveći posao svoje karijere“, nastavi tetak Vernon.

Harry se opet posvetio prepečencu. *Pa da*, gorko je pomislio, *tetak Vernon misli na svoju glupu večeru*. Jedino o njoj priča već puna dva tjedna. Pozvali su na večeru nekakvog bogatog građevinskog poduzetnika i njegovu suprugu, a tetak Vernon nadao se da će zauzvrat od njega dobiti ogromnu narudžbu (tetkova tvrtka proizvodila je bušilice).

„Mislim da bismo trebali još jednom skupa ponoviti cijeli raspored“, reče tetak Vernon. „U osam svi moramo biti na svojim mjestima. Petunia, gdje ćeš ti biti?“

„U salonu“, smjesta ispali teta Petunia, „gdje ću im ljubazno zaželjeti dobrodošlicu u naš dom.“

„Bravo, bravo. A Dudley?“

„Ja ću ih čekati pokraj vrata.“ Dudleyju se na licu pojavi ružan, udvoran osmijeh. „Smijem li vam uzeti kapute, gospodine i gospođo Mason?“

„Zaljubit će se u tebe!“ zaneseno uzvikne teta Petunia.

„Odlično, Dudley“, reče tetak Vernon. Potom se oštro obratio Harryju. „A ti?“

„Ja ću nečujno sjediti u svojoj sobi i praviti se da me nema“, odvrati Harry bezbojnim glasom.

„Upravo tako“, odvrati tetak Vernon zajedljivo. „Ja ću ih dovesti u salon, upoznati ih s tobom, Petunia, natočiti im piće. U osam i petnaest...“

„Sve vas pozivam za stol“, reče teta Petunia.

„A ti, Dudley, na to kažeš...“

„Smijem li vas povesti u blagovaonicu, gospođo Mason?“ reče Dudley, nudeći tustu podlakticu nevidljivoj ženi.

„Moj savršeni mali kavalir!“ šmrcne teta Petunia.

„A ti?“ tetak upita Harryja pakosnim tonom.

„Ja ću nečujno sjediti u svojoj sobi i praviti se da me nema“, odrecitira Harry monotonim glasom.

„Točno. Važno je da im za večerom udijelimo i pokoji kompliment. Petunia, imaš li kakvu ideju?“

„Vernon mi je rekao da *sjajno* igrate golf, gospodine Masone... Gospođo Mason, *morate* mi reći gdje ste kupili tu haljinu...“

„Savršeno... Dudley?“

„Kako vam ovo zvuči: ‘Gospodine Masone, kad smo u školi morali pisati sastavak o svojim herojima, *ja* sam za temu odabrao vas?’“

Ovo je preko ruba gurnulo ne samo tetu Petuniju, nego i Harryja. Teta Petunia briznula je u plač i zagrlila sina, a Harry se brzo sagnuo pod stol da sakrije smijeh.

„A ti, mali?“

Harry se opet uspravio, dajući sve od sebe da ostane bezizražajan.

„Ja ću nečujno sjediti u svojoj sobi i praviti se da me nema“, reče.

„Bome hoćeš“, odlučno odvrati tetak Vernon. „Masonovi ne znaju ništa o tebi, a tako će i ostati. Petunia, kad večeramo, ti ćeš gospođu Mason odvesti u salon da popijete kavu, a ja ću razgovor skrenuti na bušilice. Uz malo sreće, do *Vijesti u deset* imat ćemo potpis na ugovoru. A u ovo doba sutra kupovat ćemo si kuću za odmor na Mallorci.“

Harryju ta izjava nije nimalo popravila raspoloženje. Čisto je sumnjao da će ga Dursleyjevi na Mallorci voljeti išta više nego na sadašnjoj adresi.

„Dobro... odoh u grad po smokinge za Dudleyja i sebe. A što se *tebe* tiče“, zarežao je na Harryja, „ne smetaj teti dok posprema kuću.“

Harry je iz kuće izašao na stražnja vrata. Vani je bio divan sunčan dan. Otišao je na drugu stranu travnjaka, bezvoljno se spustio na vrtanu klupu i ispod glasa zapjevao: „Sretan rođendan mi... sretan rođendan mi...“

Ništa ni od čestitki ni od darova i još će se uvečer morati praviti da ne postoji. Ojađeno je zurio u živicu. Nikad se nije osjećao usamljenije. Više od svega u Hogwartsu, više čak i od igranja metlobolja, Harryju su nedostajali njegovi najbolji prijatelji, Ron Weasley i Hermiona Granger. Nije se, međutim, činilo da isto vrijedi i za njih. Nije od njih cijelo ljeto dobio ni jedno jedino pismo, iako mu je Ron obećao da će ga pozvati u posjet.

Harry je bezbroj puta došao u napast da Hedviginu krletku otključa čarolijom i pošalje Ronu i Hermioni pismo. Ali rizik je bio prevelik. Maloljetnim čarobnjacima nije bilo dopušteno služiti se magijom izvan škole. Dursleyjevima to nije priznao, znajući kako ga jedino njihov strah da će ih sve pretvoriti u balegare sprječava da i *njega* ne

zaključaju u ostavu pod stubama, skupa s njegovim čarobnim štapićem i metlom. Nakon povratka kući, Harry se prva dva tjedna zabavljao mrmljajući besmislice ispod glasa i gledajući kako Dudley bježi iz sobe koliko ga njegove debele noge nose. Ali Ronova i Hermionina duga šutnja toliko je pojačala njegov osjećaj odsječenosti od svijeta magije da je čak i provociranje Dudleyja izgubilo draž – a sad su Ron i Hermiona zaboravili da mu je danas rođendan.

Što sad ne bi dao za kakvu poruku iz Hogwartsa, od bilo koje vještice ili čarobnjaka! Razveselio bi se čak i svom zakletom neprijatelju Dracu Malfoyu, tek toliko da se uvjeri kako nije sve samo sanjao...

Istini za volju, nije se moglo reći da je cijela godina u Hogwartsu prošla u znaku zabave. Na samom kraju drugog polugodišta, Harry je bio prisiljen suočiti se s lordom Voldemortom glavom i bradom. I premda je Voldemort bio sjena svoga starog ja, još uvijek je bio strašan, nije bio ništa manje podmukao nego prije i, jednako kao prije, nije prezao ni pred čim da se dokopa nekadašnje moći. Harry mu je uspio ponovo izmaknuti iz šaka, ali za dlaku. Čak i sad, tjednima poslije, Harry se noću budio okupan hladnim znojem, pitajući se gdje je Voldemort sad, prisjećajući se onog jarosnog lica, onih iskolačenih, sumanutih očiju...

Harry se naglo uspravio na vrtnoj klupi. Rastreseno je pogledao živicu – *a ona mu je uzvratila pogled*. Iz lišća su virila dva ogromna zelena oka.

Harry je skočio na noge, a u istom trenutku do njega je s druge strane tratine dolelujao nečiji podrugljivi glas.

„Znam koji je danas dan“, pjevušio je Dudley gegajući se prema njemu.

Ogromne oči trepnule su i iščezle.

„Ha?“ reče Harry, ne skidajući pogled s mjesta gdje je ugledao oči.

„Znam koji je danas dan“, ponovi Dudley, prilazeći mu.

„Bravo“, reče Harry. „Konačno si naučio sve dane u tjednu.“

„Danas ti je *rođendan*“, podrugljivo mu reče Dudley. „Kako to da nisi dobio ni jednu čestitku? Nije valjda da nemaš prijatelje ni među onim čudacima?“

„Nemoj da ti mama čuje kako spominješ moju školu“, hladno mu odvrati Harry.

Dudley podigne hlače koje su mu spadale niz debelu stražnjicu.

„Zašto tako zuriš u živicu?“ upita on sumnjičavo.

„Pokušavam odlučiti kojim ću je urokom zapaliti“, odvrati Harry.

Dudley je smjesta ustuknuo. Njegovo debelo lice odavalo je paniku.

„Ne s-smiješ... tata ti je zabranio m-magiju... rekao je da će te izbaciti iz kuće... a ti nemaš kamo otići... nemaš ni *prijatelje* da te uzmu k sebi...“

„*Ćiribu ćiriba!*“ reče Harry gnjevno. „Hokus-pokus... idi mi, dođi mi...“

„MAAAAAAMA!“ zatulio je Dudley, posrćući dok je bježao natrag prema kući. „MAAAAMA! Radi znaš već što!“

Harry je svoj trenutak rasonode skupo platio. Teta Petunia dobro je znala da nije ništa čarao jer su i Dudley i živica bili netaknuti, ali ipak se morao sagnuti da spasi glavu od svježe nasapunane tave kojom je zamahnula na njega. Potom mu je natovarila hrpu posla u vrtu, priprijetivši mu da neće dobiti ništa za jelo dok ne bude gotov.

I tako, dok je Dudley besposličario, gledajući ga i proždirući sladoled za sladoledom, Harry je oprao prozore i automobil, pokosio travnjak, uredio cvjetne gredice, obrezao i zalio ruže te prebojio vrtu klupu. Iznad njega je plamtjelo sunce i pržilo mu zatiljak. Harry je znao da nije smio nasjesti na Dudleyjevu provokaciju, ali Dudley je naglas izgovorio upravo ono što je mučilo i samog Harryja... da možda ipak *nema* prijatelje u Hogwartsu...

„Trebali bi sad vidjeti slavnog Harryja Pottera“, ogorčeno je mislio dok je bolnih križa i oznojena lica rasipao gnojivo po cvjetnim gredicama.

Već je bilo pola sedam navečer kad je posve iscrpljeni Harry začuo dozivanje tete Petunije.

„Ulazi u kuću! I hodaj po novinama!“

Harry je s olakšanjem stupio u hlad blistavo čiste kuhinje. Navrh hladnjaka stajao je večerašnji desert: golema torta ukrašena tučenim vrhnjem i ušećerenim ljubičicama. U pećnici je cvrčala svinjska pečenka.

„Pojeđi to što prije! Masonovi samo što nisu stigli!“ otrešito mu reče teta Petunia, mahnuvši prema dvjema kriškama kruha i komadu sira na kuhinjskom stolu. Ona se već preodjenula u ružičastu koktel-haljinu.

Harry je oprao ruke i u nekoliko zalogaja progutao svoju kukavnu večeru. Čim je sve pojeo, teta Petunia odnijela mu je tanjur. „Gubi se na kat! Odmah!“

Prolazeći pokraj vrata dnevne sobe, Harry je nakratko spazio tetka Vernona i Dudleyja u smokinzima s leptir-mašnjama. Tek što je stigao na odmorište na katu, zazvonilo je zvono na vratima, a u podnožju stuba pojavilo se bijesno lice tetka Vernona.

„Pazi, mali... samo jedan šum...“

Harry se do svoje sobe odšuljao na prstima. Tiho je ušao, zatvorio vrata i okrenuo se da se sruši na krevet.

Nevolja je bila u tome što je na krevetu netko već sjedio.

DOBBYJEVO UPOZORENJE

Harry je u posljednji tren progutao vrisak. Mali stvor na krevetu Himaio je velike šišmišje uši i ispučene zelene oči nalik na teniske loptice. Harry je odmah shvatio da su to one iste oči koje su ga jutros motrile iz vrtne živice.

Dok su se njih dvojica netremice gledali, Harry je začuo Dudleyjev glas iz predsoblja.

„Smijem li vam uzeti kapute, gospodine i gospođo Mason?“

Stvor se spustio s kreveta, naklonivši se tako duboko da je vrškom dugog, tankog nosa dotaknuo tepih. Harry je primijetio da je odjeven u nešto slično staroj jastučnici, s izrezima za ruke i noge.

„Ovaj... zdravo“, nervozno reče Harry.

„Harry Pottere!“ cikne stvor visokim glasom. Harry nije ni sumnjao da ga se čulo sve do prizemlja. „Dobby vas već odavno želi upoznati, gospodine... Čast mi je...“

„H-hvala“, reče Harry, provlačeći se uza zid do svoje radne stolice smještene pokraj usnule Hedvige u krletki. Htio je pitati: „A što si ti?“, ali to mu je zvučalo nepristojno, pa je zato rekao samo: „Tko si ti?“

„Dobby, gospodine. Samo Dobby. Kućni vilenjak Dobby“, odvrati stvor.

„O... stvarno?“ reče Harry. „Čuj... ne bih htio ispasti nepristojan... ali ovo nije baš najsretniji trenutak da mi u sobu dolazi kućni vilenjak.“

Iz dnevne sobe razlegao se prodoran, usiljen smijeh tete Petunije. Vilenjak pogne glavu.

„Nije da mi je žao što sam te upoznao“, žurno dometne Harry, „ali, ovaj, jesi li ti ovamo došao s nekim razlogom?“

„O, da, gospodine“, gorljivo odvrati Dobby. „Dobby vam je došao reći, gospodine... teško je to, gospodine... Dobby ne zna odakle bi počeo...“

„Sjedni“, ljubazno mu reče Harry, pokazujući na krevet.

Na njegov užas, vilenjak je briznuo u plač... i to izrazito glasan plač.

„S-sjedni!“ jecao je. „Nikad... baš nikad...“

Harryju se učinilo da je razgovor u prizemlju načas zamro.

„Oprosti“, šapne on, „zbilja te nisam htio uvrijediti.“

„Uvrijediti Dobbyja!“ grcao je vilenjak. „Nijedan čarobnjak *nikad* Dobbyju nije ponudio da sjedne... kao da smo *ravnopravni*...“

Nastojeći ga ušutkati, ali i umiriti, Harry je odveo Dobbyja natrag do kreveta, gdje je vilenjak sjeo i počeo štucati. Izgledao je kao velika i vrlo ružna lutka. Kad se napokon uspio pribрати, zagledao se u Harryja krupnim, suznim očima punim obožavanja.

„Očito nisi sreo puno pristojnih čarobnjaka“, reče Harry u pokušaju da ga oraspoloži.

Dobby odmahne glavom. Već u sljedećem trenutku bio je na nogama, mahnito udarajući glavom o prozor: „Zločesti Dobby! Zločesti Dobby!“

„Stani... što to radiš?“ zašišti Harry. Skočio je na noge i odvuкао Dobbyja natrag na krevet. Hedviga se prenila iz sna kriješteći glasnije nego inače, a sad je usplahireno udarala krilima po šipkama krletke.

„Dobby je morao samog sebe kazniti, gospodine“, reče vilenjak, gledajući malo ukriž. „Dobbyju je malo falilo da kaže nešto ružno o svojoj obitelji, gospodine...“

„Imaš obitelj?“

„To je čarobnjačka obitelj u kojoj je Dobby sluga, gospodine... Dobby je kućni vilenjak... on mora zauvijek služiti jednoj kući i obitelji...“

„A znaju li oni da si ovdje?“ radoznalo upita Harry. Dobby je zadrhtao.

„O, ne, gospodine, ne... Dobby će se morati jako strogo kazniti za to što je došao k vama, gospodine. Dobby će si za ovo morati prignječiti uši vratima pećnice. Ako oni ikad doznaju, gospodine...“

„Pa zar neće primijetiti da su ti uši prignječene?“

„Dobby sumnja u to, gospodine. Dobby se stalno mora kažnjavati za nešto. Oni samo puštaju Dobbyja da se kažnjava, gospodine. Ponekad me podsjećaju i na dodatne kazne...“

„Ali zašto ne odeš od njih? Zašto ne pobjegneš?“

„Kućnom vilenjaku sloboda se mora dati, gospodine. A ta obitelj nikad neće osloboditi Dobbyja... Dobby će ostati njihov sluga sve dok ne umre, gospodine...“

Harry se zagledao u njega.

„A ja sam mislio da nije fer što moram ovdje ostati još četiri tjedna“, reče. „Čak se i Dursleyjevi ljudskije ponašaju. Zar ti nitko ne može pomoći? Ni ja?“

Harry je gotovo odmah zažalio svoje riječi. Dobby je bio tako zahvalan da je opet briznuo u glasan plač.

„Molim te“, panično je šaputao Harry, „molim te, stišaj se. Ako nas Dursleyjevi čuju, ako shvate da si tu...“

„Harry Potter pita može li pomoći Dobbyju... Dobby je čuo da ste vi veliki, gospodine, ali Dobby nije ni slutio koliko ste dobri...“

Harry osjeti žarenje u obrazima i reče: „Ne znam što si čuo o mojoj veličini, ali sve su to obične gluposti. Nisam čak ni najbolji učenik na godini, najbolja je Hermiona, ona je...“

Odmah je zašutio jer je razmišljanje o Hermioni bilo previše bolno.

„Harry Potter je smjeran i skroman“, reče Dobby tonom najdubljeg poštovanja. Njegove su se kuglaste oči sjajile. „Harry Potter uopće se ne hvali da je pobijedio Onoga Čije Se Ime Ne Smije Izgovoriti.“

„Voldemorta?“ upita Harry.

Dobby prekrije šišmišje uši rukama i zajeca: „Ah, gospodine, ne izgovarajte to ime! Ne izgovarajte ga!“

„Oprosti“, brzo će Harry. „Znam da mnogi to ne vole... i moj prijatelj Ron je takav...“

Opet je zašutio. I razmišljanje o Ronu bilo je bolno.

Dobby se nagnuo prema Harryju, raširivši oči tako da su sad podsjećale na automobilske farove.

„Dobby je načuo“, reče promuklo, „da je Harry Potter prije samo nekoliko tjedana po drugi put sreo Gospodara Tame... i da mu je Harry Potter *ponovo* pobjegao.“

Kad je Harry potvrdno kimnuo, Dobbyjeve oči naglo su se ispunile suzama.

„O, gospodine“, uzdahnuo je, brišući lice krajičkom svoje prljave jastučnice. „Harry Potter je neustrašiv i odvažan! Kolikim se već opasnostima odupro! Ali Dobby je došao zaštititi Harryja Pottera, upozoriti ga i ne pada mu teško što će si poslije *zbilja* morati prignječiti uši vratima pećnice... *Harry Potter se ne smije vratiti u Hogwarts.*“

Zavladala je tišina koju je narušavalo jedino zveckanje noževa i vilica iz prizemlja te udaljena tutnjava tetkova glasa.

„M-molim?“ zamuca Harry. „Ali moram se vratiti... školska godina počinje prvog rujna. To je jedino što mi daje volju za život. Nemaš pojma kako mi je ovdje teško. Meni ovdje *nije* mjesto. Mjesto mi je u tvom svijetu... u Hogwartsu.“

„Ne, ne, ne“, zaciči Dobby, tako žestoko odmahujući glavom da su mu uši zalepetale. „Harry Potter mora ostati na sigurnom. Ne smijemo izgubiti tako velikog i dobrog čarobnjaka. Ako se Harry Potter vrati u Hogwarts, doći će u smrtnu opasnost.“

„Zašto?“ iznenađeno upita Harry.

„Zbog urote, Harry Pottere. Ove se godine u Školi vještičarenja i čarobnjaštva u Hogwartsu planiraju strašni događaji“, šapne Dobby, zadrhtavši cijelim tijelom. „Dobby zna za tu urotu već mjesecima, gospodine. Harry Potter se ne smije dovesti u pogibelj. Previše je važan, gospodine!“

„Kakvi strašni događaji?“ smjesta upita Harry. „Tko ih planira?“

Dobby je zakrkljao kao da se guši i potom žestoko udario glavom o zid.

„Dobro!“ uzvikne Harry, uhvativši vilenjaka za ruku da ga zaustavi. „Ne smiješ mi reći, shvatio sam. Ali zašto upozoravaš *mene*?“ Sinula mu je vrlo neugodna misao. „Čekaj malo... ima li to neke veze s Vol... oprosti... sa Znaš Već Kim? Dovoljno je da samo odmahneš glavom ili kimneš“, žurno je dodao kad se Dobbyjeva glava opet opasno primakla zidu.

Dobby je polako odmahnuo glavom.

„Nije... nije *Onaj Čije Se Ime Ne Smije Izgovoriti*, gospodine.“

Pritom je iskolačio oči kao da Harryju pokušava nešto signalizirati. Harry je, međutim, bio potpuno zbunjen.

„Nije valjda da ima brata?“

Dobby odmahne glavom, iskolačivši oči još više nego prije.

„U tom slučaju, stvarno ne znam tko bi još uopće mogao izazvati strašne događaje u Hogwartsu“, reče Harry. „Mislim, za početak, škola ima Dumbledorea... Znaš tko je Dumbledore, zar ne?“

Dobby nakloni glavu.

„Albus Dumbledore najveći je ravnatelj kojeg je Hogwarts ikad imao. Dobby to zna, gospodine. Dobby je čuo da se Dumbledore po snazi može mjeriti s Onim Čije Se Ime Ne Smije Izgovoriti na vrhuncu njegove moći. Ali, gospodine“, Dobby je sad zabrinuto šaputao, „ima nekih sila koje Dumbledore nikad ne bi... koje nijedan pristojan čarobnjak ne bi...“

I prije nego što ga je Harry stigao zaustaviti, Dobby je skočio s kreveta, zgrabio Harryjevu svjetiljku s radnog stola i počeo se njome udarati po glavi, usput ispuštajući krikove koji su parali uši.

U prizemlju je iznenada nastao tajac. Dvije sekunde poslije, Harry, kojem je srce kucalo kao ludo, začuje kako tetak Vernon izlazi u pred-soblje i viče: „Izgleda da je Dudley opet ostavio upaljen televizor u svojoj sobi, nestaško mali!“

„Brzo! U ormar!“ prosikće Harry i ugura Dobbyja unutra. Zatvorio je vrata i bacio se na krevet točno u trenutku kad se kvaka okrenula.

„Kog to... *vraga*... radiš?“ procijedi tetak Vernon, neugodno mu se unoseći u lice. „Upravo si mi upropastio vic o japanskom golferu... zucni još nešto, mali, i poželjet ćeš da se nikad nisi rodio!“

Potom je teškim korakom odmarširao iz sobe.

Uzdrhtali Harry pustio je Dobbyja iz ormara.

„Je li ti sad jasnije kako ja ovdje živim?“ reče mu. „Je li ti jasnije zašto se moram vratiti u Hogwarts? To je jedino mjesto gdje imam... pa, gdje *možda* imam prijatelje.“

„Prijatelje koji Harryju Potteru čak i ne *pišu*?“ prepredeno upita Dobby.

„Ma sigurno su samo... čekaj malo“, reče Harry, mršteći se. „Otkud *ti* znaš da mi moji prijatelji ne pišu?“

Dobby zastruže stopalima po podu.

„Harry Potter se ne smije ljutiti na Dobbyja... Dobby je to radio za njegovo dobro...“

„*Ti si krao moja pisma?*“

„Dobby ih je donio“, reče vilenjak. Spretno se izmaknuvši Harryju, izvukao je debeo snop pisama iz svoje jastučnice. Harry je prepoznao Hermionin uredni rukopis, Ronov neuredni švrakopis, pa čak i žvr-ljotine koje su izgledale kao djelo Hagrida, lovočuvara u Hogwartsu.

Dobby digne pogled prema Harryju, zabrinuto trepćući.

„Harry Potter se ne smije ljutiti... Dobby se nadao... ako Harry Potter bude mislio da su ga prijatelji zaboravili... da se Harry Potter možda neće htjeti vratiti u školu, gospodine...“

Harry ga nije slušao. Pokušao mu je oteti pisma, ali Dobby je skočio izvan njegova dohvata.

„Harry Potter će dobiti pisma, gospodine, ako Dobbyju obeća da se neće vratiti u Hogwarts. Ah, gospodine, ne smijete se izložiti toj opasnosti! Obećajte da se nećete vratiti, gospodine!“

„Ne pada mi na pamet“, ljutito odvrati Harry. „Vrati mi moja pisma!“

„Onda Harry Potter nije Dobbyju ostavio izbora“, tužno zaključio vilenjak.

Harry se nije još stigao ni pomaknuti, a Dobby je već poletio prema vratima sobe, otvorio ih... i sjurio se niz stube.

Harryju su se usta osušila, a želudac preokrenuo. Potrčao je za Dobbyjem što je tiše mogao. Posljednjih šest stuba je preskočio, dočekavši se na tepihu u predsoblju kao mačak i zvjerajući uokolo ne bi li spazio Dobbyja. Čuo je kako tetak Vernon u blagovaonici govori: „... gospodine Masone, molim vas, ispričajte Petuniji onu urnebesnu anegdotu o američkim vodoinstalaterima, već je dugo želi čuti...“

Harry je kroz predsoblje jurnuo u kuhinju, gdje mu se želudac spustio u pete.

Ono slastičarsko remek-djelo tete Petunije, torta od tučenog vrhnja i ušćerenih ljubičica, lebdjelo je tik ispod stropa. Dobby je čučao na kredencu u kutu.

„Ne“, jedva je istisnuo Harry. „Molim te... ubit će me...“

„Harry Potter mora obećati da se neće vratiti u školu...“

„Dobby... molim te...“

„Obećajte, gospodine...“

„Ne mogu!“

Dobby ga pogleda tragičnim pogledom.

„Onda Dobby mora ovo učiniti, za spas Harryja Pottera.“

Torta se srušila na pod s treskom od kojeg je zastajalo srce. Kad se pladanj razbio, tučeno vrhnje poprskalo je prozore i zidove. Začuo se prasak sličan pucketanju biča i Dobby je nestao.

U blagovaonici je nastala vriska, a tetak Vernon upao je u kuhinju i ondje zatekao Harryja, obamrlog od šoka. Bio je od glave do pete prekriven tortom tete Petunije.

Isprva se činilo da će tetak Vernon uspjeti sve pomesti pod tepih. („Ma to je samo naš nećak... nije pri sebi... sav se usplahiri kad sretne neznance, zato smo ga ostavili na katu...“). Otpratio je šokirane Masonove natrag u blagovaonicu, obećao Harryju da će ga živog oderati čim isprati Masonove i gurnuo mu metlu za pranje poda u ruke. Teta Petunia je iz zamrzivača iskopala sladoled, a Harry je počeo čistiti kuhinju. Još uvijek je drhtao.

Usprkos svemu, tetak Vernon vjerojatno bi ipak uspio sklopiti željeni posao... da nije bilo one sove.

Dok je teta Petunia svima nudila čokoladice punjene kremom od metvice da osvježe nepce nakon večere, kroz prozor dnevne sobe uletjela je ogromna kukuvija, ispustila pismo na glavu gospođe Mason i ponovo izletjela van. Gospođa Mason počela je zavijati kao vila narikača i pobjegla iz kuće, zapomažući da su svi ljudi. Gospodin Mason zadržao se tek toliko dugo da Dursleyjevima kaže kako se njegova supruga smrtno boji ptica svih oblika i veličina te da ih priupita jesu li se večeras dobro zabavili na njihov račun.

Harry je stajao u kuhinji, grčevito se držeći za metlu kao jedini oslonac, kad mu se tetak Vernon približio s demonskim sjajem u sitnim očima.

„Pročitaj ga!“ zlokobno je prosiktao, mašući pismom koje im je donijela sova. „Hajde... pročitaj ga!“

Harry uze pismo. Nije sadržavalo rođendansku čestitku.

Poštovani gospodine Pottere,

primili smo dojavu da je u Vašem prebivalištu večeras u devet sati i dvanaest minuta izvedena čarolija lebdenja.

Kao što znate, maloljetnim čarobnjacima nije dopušteno čarati izvan škole, a svako Vaše daljnje služenje magijom kažnjivo je isključenjem iz spomenute škole (Dekret o primjerenom ograničavanju čarobnjačke djelatnosti maloljetnika, 1875., stavak C).

Također Vas molimo da imate na umu kako se svaka čarobnjačka aktivnost koja može privući pozornost nečarobnjačke zajednice (bezzjaka) smatra ozbiljnim prekršajem prema članku 13. Statuta o tajnosti Međunarodne udruge čarobnjaka.

Želimo Vam ugodan ostatak praznika!

S poštovanjem,

Mafalda Hopkirk

URED ZA NEPRIMJERENU UPORABU MAGIJE
Ministarstvo magije

Harry digne pogled s pisma i proguta knedlu.

„Nisi nam nikad rekao da se izvan škole ne smiješ služiti magijom“, reče tetak Vernon sa sumanutim sjajem u očima. „Tu si sitnicu propustio spomenuti... smetnuo si je s uma, je li...“

Nadvio se nad Harryja kao veliki buldog, iskesivši sve zube. „E pa, pogodi što ima novo, mali... ideš pod ključ... i u tu školu se više nećeš vratiti... nikad... a pokušaj li se izvući pomoću magije... oni će te sami izbaciti!“

I smijući se kao manijak, odvukao je Harryja natrag na kat.

Tetak Vernon ostvario je svoju prijetnju. Sljedećeg je jutro doveo majstora koji je postavio šipke na Harryjev prozor. Sam je na vrata njegove sobe ugradio pomična vratašca kroz koja su mu triput dnevno u sobu gurali oskudne obroke. Puštali su ga da ujutro i navečer ode u kupaonicu, ali inače je cijeli dan provodio zaključan u svojoj sobi.

Tri dana poslije, Dursleyjevi ničim nisu pokazivali da bi se uskoro mogli predomisliti, a Harry se i dalje nije uspijevaov dovinuti nikakvu rješenju. Ležao je na krevetu promatrajući kako sunce tone iza rešetaka i mračno se pitao što će biti s njim.

Što mu vrijedi pobjeći iz sobe uz pomoć magije ako će za to zaraditi izgon iz Hogwarta? S druge strane, život u Kalininu prilazu nikad nije bio gori. Sad kad su Dursleyjevi znali da se neće jednog jutra probuditi kao velešišmiši, ostao je bez svog jedinog oružja. Dobby je možda Harryja spasio od strašnih događaja u Hogwartsu, ali ako se ovo nastavi, uskoro bi mogao skapati od gladi.

Pomična vratašca zaklepetашe. Pojavila se ruka tete Petunije i u sobu gurnula zdjelicu juhe iz konzerve. Harry, kojem je želudac bridio od gladi, skočio je s kreveta i zgrabio zdjelicu. Juha se već posve ohladila, ali ipak je jednim gutljajem ispio pola zdjelice. Otišao je na drugi kraj sobe, do Hedvigine krletke, i istresao razmočeno povrće s dna zdjelice na njezinu praznu pliticu za hranu. Ona se sva nakostriješila i uputila mu pogled najdubljeg gađenja.

„Samo ti odmahuj kljunom, ali to nam je sve što imamo“, smrknuto joj reče Harry.

Vratio je praznu zdjelicu na pod pokraj vratašca i legao natrag na krevet, nekim čudom još gladniji nego prije juhe.

Pod uvjetom da uopće uspije ostati živ sljedeća četiri tjedna, što će se dogoditi kad se ne pojavi u Hogwartsu? Hoće li iz škole poslati nekoga da utvrdi zašto se nije vratio? Hoće li oni uspjeti natjerati Dursleyjeve da ga puste?

U sobi se sve više smračivalo. Dok mu je želudac kruljio od gladi, a misli se neprestano vrtjele oko istih pitanja bez odgovora, iscrpljeni je Harry pao u nemiran san.

Sanjao je da je izložen u kavezu u zoološkom vrtu, pod natpisom „Maloljetni čarobnjak“. Ljudi su blejali u njega kroz rešetku dok je on ležao na slamnatoj prostirci, onemoćao od gladi. U gomili je ugledao Dobbyjevo lice i zazvao ga da mu pomogne, ali Dobby mu je doviknuo: „Tu se Harryju Potteru ništa neće dogoditi, gospodine!“ i nestao. Zatim su se pojavili Dursleyjevi. Dudley je zatresao rešetku, smijući mu se.

„Prestani“, mrmljao je Harry. Njegova bolna glava zvonila je od zveketa rešetke. „Pusti me na miru... prekini... pokušavam spavati...“

Otvorio je oči. Kroz rešetku na prozoru probijala se blistava mjesčina. I netko je zbilja blejao u njega: netko pjegav, crvene kose i duga nosa.

S druge strane Harryjeva prozora bio je Ron Weasley.